

# KVINDEBLADET

## • HVAD VI VIL •

UDGIVET AF

DE SAMLEDE KVINDEFØRENINGER.

Nr. 30.

Udgaar hver Søndag. Abonnement 60 Øre  
pr. Kvartal foruden Postpenge. Annoncer  
pr. Petitlinie eller dens Plads 10 Øre.

København, Søndagen den 24. Juli 1892.

V. Aargang.

Alle Klager over Uregelmæssigheder i  
Bladets Forsendelse bedes indgivet til  
det Posthus, hvorfra Bladet udleveres.

### Kvindeforeningers Taktik.

England, hvor Kvinderne gennemgaaende er mest inde i politiske Spørgsmaal, findes der selvfølgelig ogsaa flest forskellige Afskygninger.

Kvinderne har deltaget saa meget i de politiske Valg, at enhver Kandidat til Parlamentet tager Kvindernes Deltagelse med som en bestemt Faktor i sit Regnestykke til et heldigt Valg. Hvad der her i Danmark i visse Kredse betragtes som ukvindeligt, betragtes i England som Tegn paa Dannelse og Udvikling. En oplyst og dygtig Husmoder, en forstandig Opdragerinde for sine Børn er i Almindelighed ogsaa mest oplyst og interesseret i de Love, som det er Parlamentets Sag at udarbejde. Man mærker aldrig, at nogen undrer sig over, at den travle Husmoder i Valgtiden lige frem tager sig Tid til at agitere og forlader sit Hus for at omdele Skrifter eller gaa til Vælgermøder.

Mændene i England har haft Grund til at være stolte af deres Hustruer, thi de har lige fra de tarveligste Koner til Gladstones egen høje Hustru tidligt og silde hjulpet deres Mænd ved Valgene.

Til Gengæld har de engelske Ægtemænd talt i høje Toner om Kvindernes uundværlige Arbejde ved Valgene og lovet dem Guld og grønne Skove som politiske Vælgere og at kæmpe for Kvindernes Stemmeret.

Det er i mange Aar gaaet godt i England; thi hverken i Foreninger eller i de enkelte Hjem har man sporet anden Tankegang hos Kvinderne end deres respektive Mænds Tanker. Kvinderne er ikke gaaet videre end Mændene. Man havde der de store humane Folketalere, der selv havde

ført Tanken frem om Kvindens Stemmeret, man lod sig bære frem af disse store Talere. Vel talte ogsaa Kvinder ved Folkemøder eller i sluttede Foreninger, men det var næsten altid kun for yderligere at pointere Mændenes Taler, eller at tale varmt for en eller anden af de opstillede Kandidater. Nogen selvstændig Opfattelse fra Kvindernes Side har man ikke fundet i England, hverken iblandt det liberale Parti eller i Socialdemokratiet.

Sagde Mændene i dette sidste Parti, at naar Arbejderspørgsmaalet først blev løst, saa kom Kvinderne af sig selv til deres Ret, saa sagde de kvindelige Talere det samme, og de gik saa vidt, at de sagde, der var i Grunden ingen selvstændig Kvindesag. Fortalte de Liberale, at denne eller hin Reform nødvendigvis først skulde fremmes, saa arbejdede Kvinderne pligtskyldigst ogsaa derfor og ventede taalmodigt til bedre Tider paa Virkeliggørelsen af deres egne berettigede Krav.

Der er imidlertid ved dette sidste Valg sket et stort Omslag i England, og Gladstones Stilling til Kvindesagen har hjulpet til at lukke Øjnene op paa de engelske Kvinder.

Af Dagspressen hører vi selvfølgelig ikke nogen videre Beretning herom. Bladene er ens over hele Verden, de ignorerer Kvindesagen, indtil den en skønne Dag som en tilbagetrængt Strøm straffer med en Overømmelse.

Vil man derfor vide noget om Kvindernes sande Stilling, maa man selv undersøge Forholdene, eller gennem Kvindernes egne Blade og Foreninger søge Oplysninger. En Kendsgerning er det, at Kvinderne i Øjeblikket er i stærkt Oprør, og Gladstones manglende Stemmer kan sikkert med Grund søges i Kvindernes Frafald. De mest frem-

skredne Kvinder i England er i Begreb med at samle sig til at føre en egen Taktik, uafhængig af de ledende Mænd.

Der viser sig en afgjort Foragt for Gladstones Omslag og Frafald; dog begrundes de politiske Kvinder ikke deres Kulde over for „Home Rule“ som Harme over for Gladstone, men de motiverer deres Utilbøjelighed for denne Sag ved at vise, at Home Rule vil kun blive en Vinding for Præsterne i Irland, og at det netop er disse samme katolske Præster, der som ingen andre Mænd i Verden er Hadere af Kvindens Ret som Menneske.

Derfor siger de, først *Kvindens Stemmeret og Ligestilling med Manden*, saa først kan der være Tale om politiske Reforme. Ganske vist er der en stor Kreds af Kvinder med „The womans Herold“ som Organ, der strengt dadler disse Kvinders Opfattelse, lige som de bestemt hævder det nødvendige i at tie med Fordringen om den gifte Kvindes Stemmeret til den ugifte har faaet denne Ret.

Men lad os danske Kvinder lære af de fremskredne Kvinder i England, og, hvad vi allerede tidligere har betonet baade ved større og mindre Møder, i vore Foreninger og i vore Hjem, at vi ikke tror paa nogen Løsning, hverken af Arbejderspørgsmaalet eller af vore forviklede politiske Forhold, før Kvinderne har faaet Stemmeret.

Den samme Røst fra Mændenes Side, som i England vil skubbe Kvindens Fordringer ud i det taagede blaa, kender vi saa godt ogsaa her hjemme. Vi husker nok, at flere demokratiske Politikere ved sidste Valg, da vi søgte at bringe vor Sag i offentlig Erindring ved at interpellere paa alle Valgtribuner, at disse samme meget oplyste Herre beklagede, at vi vilde blande *Kvindesagen* ind paa et saa vanskeligt Tidspunkt og der-